

ligheder, så ville det jo understrege en troværdighed i det at give en sådan jobgaranti.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Selv en SF-regering kunne jo aldrig drømme om at give en sådan jobgaranti. Det kan man jo ikke! Så vidt jeg ved, ville det tilmed stride mod SF's nye partiprogram. Så hold nu op med denne urealistiske snak.

Eigil Andersen (SF):

Nu kan jeg forstå, at der også er spørgsmål til mig. SF mener faktisk, at alle har krav på et job. Men i øvrigt vil jeg sige, at det jo er, fordi vi er inde i en planøkonomisk cirkel, hvor ministeren skitserer, at der er store beskæftigelsesmuligheder der, hvor man så ønsker de unge mennesker hen. Jeg er i øvrigt noget overrasket over, at der skulle mangle beskæftigelsesmuligheder inden for metalområdet, det er i hvert fald nyt for mig. Så vil jeg afslutningsvis spørge: Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre, at arbejdsgiverne tilbyder praktikpladser nok? For det er jo tydeligt, at der ikke er praktikpladser nok. Det er der heller ikke med de initiativer, som er sket nu, og derfor vil jeg spørge, hvilke yderligere initiativer undervisningsministeren vil tage for at sikre, at arbejdsgiverne lever op til *deres* sociale ansvar, som jo er grunden til hele det her problem.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): På dele af metalområdet mangler der unge; det er på mekanikerområdet, at tilstrømningen er for stor.

Til gengæld er jeg enig med spørgeren i, at vi skal få virksomhederne til at påtage sig den uddannelsesbyrde, som de selv har brug for bliver løst.

Nogle områder gør det fremragende, f.eks. elfaget, hvor arbejdsgivere og lønmodtagere i fællesskab har lavet en fornem kampagne. De analyserede, hvor mange der var brug for på længere sigt, og for at komme op på det tal, lavede de en kampagne, hvor de bl.a. engagerede tidligere mestre, som gik rundt til virksomheder og overtalte dem til at tage nogle flere unge. Det hævdes, at den kampagne gav 50 pct. flere virksomheder, som var villige til at tage en elev. Det er den slags, vi skal have mere af. Det er der en bred forståelse for i erhvervslivet, men regeringen skal nok skubbe på. Netop fordi regeringen ikke vil tilbage til den voldsomme skolepraktiktrafik, vi havde tidligere, er vi jo ekstra interesse-

rede i at tilbyde alternativer til skolepraktikken, og alternativet er rigtige pladser.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Spørgsmålet er sluttet. (*Pernille Rosenkrantz-Theil ønsker ordet*). Spørgeren har haft tre spørgsmål. ... Undskyld, jeg tog fejl; der er endnu et spørgsmål til fru Pernille Rosenkrantz-Theil under spørgsmål 10.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal blot stille det meget simple spørgsmål, som jeg stadig ikke har fået svar på, om ministeren mener, at der bliver større eller mindre chance for, at et ungt menneske gennemfører en uddannelse, hvis uddannelsen er anden prioritet og ikke første prioritet. Altså: Bliver chancen/sandsynligheden større eller mindre, hvis en elev kommer ind på sin anden prioritet i stedet for sin første prioritet?

Her har vi jo at gøre med unge mennesker, hvor det at falde uden for uddannelsessystemet og ikke at få sig en uddannelse ikke bare har konsekvenser for den unge selv, men også har konsekvenser for samfundet som helhed. Derfor mener jeg, at det er ret væsentligt, at undervisningsministeren svarer på præcis det spørgsmål, for står vi i en situation, hvor det at tage sin anden prioritet betyder, at der er større chance for, at man ikke får taget sig en uddannelse, så mener jeg sådan set, at ministeren har et meget, meget stort ansvar for at samle op på den gruppe.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Jeg mener, vi skal måle uddannelsernes succes på, om de færdiguddannede får job. Hvis man fulgte fru Pernille Rosenkrantz-Theils ønske om, at vi optager alle, der melder sig på psykologistudiet og medieuddannelsen på Roskilde Universitetscenter og jordemorstudiet, så kunne det ellers nok være, at der blev mange, som ikke fik det job, de havde uddannet sig til.

Kl. 14.50

Det er derfor, jeg taler for det kærlige, venlige pædagogiske skub tidligt i uddannelsesforløbet, hvis man er på vej ind i et område, hvor der er dårlige jobmuligheder. Det udelukker ikke, at den unge siger: Vel vil jeg ej, jeg vil være det og det! Den unge har jo sin fulde frihed til hver time på dagen at arbejde på at få den plads, som vedkommende gerne vil have. Det er der jo ikke noget i vejen for.

Hermed sluttede spørgsmålet.